

τραφές δουλάριον με τὴ λαμπάδα του δὲν ἔβαζε φῶκο στὰ μαλλιά μου.

— Μὰ, κυρά μου, εἶπον, μήπως με πῆρες γιὰ βεγγαλικὸ καὶ θέλεις ν' ἀνάψης; Καλὰ καὶ δὲν εἶχα γένεια, ἄλλως θὰ με ἔκαμνες παρανάλωμα τοῦ πυρός σου.

— Μὲ συμπάθειο, κύριε, ἀπήντησε τὸ δουλάριον, δὲν τὸ ἤθελα.

— Ἐγὼ ὅμως τὸ ἤθελα!

Ἐγέλασε καὶ ἔχασθη εἰς τὰ πλήθη.

Παραπλεύρως μου διήρχετο σφιγκτικῶς συγκρατούμενον ζευγὸς νεανίδων. Ἦκουσα τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν λέγουσαν πρὸς τὴν ἑτέραν:

— Τὰ κρέατα μου θὰ ἦνε μαῦρα.

— Ἀμ ἐμένα. Δὲν αἰσθάνομαι τὸ χέρι μου ἀπὸ τὸν πόνο. Τσιμπιαιὲς ἦταν ἐκεῖναις!

— Καλὰ νὰ πάθετε, ἐβόησα ὀπισθέν των, ποῖος σὰς εἶπε νὰ χώνεσθε μέσα σὲ τόσο κόσμο.

Τὸ ρεῦμα τῶν ἀπερχομένων με παρέσυρε καὶ μ' ἤνάγκασε νὰ φύγω.

Ἐφαγα καλὰ καὶ ἐκοιμήθην καλλίτερα.

Τὴν ἐπιούσαν, ἐνῶ ἐτοιμαζόμην διὰ τὴν δευτέραν ἀνάστασιν τῶν δούλων καὶ δουλικῶν, τὴν τόσον γραφικὴν, σκερτζόζαν καὶ πλήρη ἐπεισοδίων, ἔπιασε βροχή.

Ἐσκέφθην νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Μητροπολίτην νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ τὴν ἀναβάλῃ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος, ἄλλ' εἶπον, — γιὰτί νὰ γίνωμαι ἀφορμὴ σκανδάλων.

Υ. Γ. Σήμερον ἔμαθον παρὰ τοῦ ἑτέρου τῶν δημοσιογράφων τῶν λαθόντων τὰ Ἀμερικανικὰ δολάρια, ὅτι ἔχουσιν ὑπονοίας, ὡς προερχόμενα ἐκ τοῦ Κουμουνδούρου, μήπως εἶνε κάλπικα.

Παλιάνθρωπος.

Η ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡΔ,

Ψυχὴ τε καὶ σικῆ.

Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι ἡ ἔξοχος ἡθοποιὸς εἶναι ἀπαρβλήτως ἰσχνή· συνοδεύεται δὲ πάντοτε ὑπὸ λαγωνικοῦ κυνός, ὅστις παρακολουθεῖ αὐτὴν μετὰ τῆς ἀφοσιώσεως ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν τὰ ζῶα ἔχουσιν εἰς τὰ κόκκαλα.

Ἡ λεπτότης αὐτῆς τῇ ἐπιτρέπει νὰ λούεται καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, διότι βιθύζεται ἀνέτως ἐντὸς σωλῆνος τουφεκίου.

Ἴδου ὁ συνήθης κατάλογος τῶν γευμάτων αὐτῆς.

Hors d'oeuvre.

Ἀκανθεὶς φρέσσας καὶ φύλλα ἀπὸ σέλινον.

Οἶνοι.

Λευκὸς ἀδύνατος. — Γαλλινάρα ἀδολον τοῦ 1564. — Καμπανίτης chateaux en espagne.

Ζωμός.

Μία κλωστή φιδέ.

Ψάρια.

Μία σαρδέλλα.

Entrée.

Περίβλημα λουκανίκου εἰς τὴν ἐσχάραν.

Χορταρικά.

Ἐνα σπαράγγι.

Entremets.

Ράμφος ἀπὸ μπεκατσίνι σαλμί.

Ἀρχηγός. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία δὲν μπορούσε νὰ γίνη, παρὰ ν' ἀρχίσωμε πόλεμο, τόσοι ὀλίγοι πρὸς τόσοι πολλούς.

Ἐλβετός. — Ἐρθεὶς σκοτώνεις τούρκους; Σκοτώνεις, σκοτώνεσαι.

Γραμματεὺς. Ναι, μὰ πρέπει τὰ πάντα νὰ γίνωνται μὲ σκέψιν καὶ σχέδιον.

Ἐγώ. — Μεγαλειτέρα ἀνοησία, δηλαδή, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, παρὰ νὰ πάῃ κάνεις νὰ σκοτωθῇ ἀπερισκέπτως.

Ἀρχηγός. — Βεβαίως· τοῦτο λέγεται φόνος ἐκ προμελέτης, δολοφονία τοῦ ἰδίου ἐαυτοῦ του, αὐτοχειρία.

Ἐγώ. — Κᾶτι χειρότερον λέγεται.

Ἀρχηγός. — Ἐχάσαμεν βεβαίαν νίκην, διότι ἐγὼ εὐρισκόμην εἰς συνεννόησιν μετὰ τῶν περίξ ὀπλαρχηγῶν, ὅπως συγκροτήσωμεν αὐριον ἀποφασιστικὴν μάχην μέχρι τελευταίας ρανίδος αἵματος. Καὶ μήπως γνωρίζομεν καὶ πόσους τούρκους σκοτώσαμε, ὥστε νὰ πᾶν καὶ οἱ δικοί μας ἱκανοποιημένοι τοῦλάχιστον;

Γραμματεὺς. — Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. Ἀφοῦ λείπουν ἀπὸ μᾶς δεκαπέντε, οἱ τούρκοι δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἦνε ἑκατονταπλάσιοι. Ἐλχομεν λοιπὸν, δεκαπέντε ἐπὶ ἑκατὸν, χίλιοι πεντακόσιοι. Βάλε τώρα τοὺς πληγωμένους, τοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ἀπαδράντας, τοὺς ἐκ φόβου ἀποθιγόντας, τοὺς λιποθύμους καὶ ἐν γένει τοὺς κακῶς ἔχοντας, αἱ ζημίαι τοῦ ἐχθροῦ δὲν ἔμπορεῖ, παρὰ

ν' ἀνέρχωνται τοῦλάχιστον εἰς δισχιλίους καὶ πλέον. Εἶνε φυσικὸς συλλογισμὸς τοῦτο.

Ἀρχηγός. — Σὰν πολλοὶ δὲν εἶνε;

Ἐγώ. — Μὰ τί διάβολο, ὅλοι ὅλοι ὅσοι εἶνε ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀμοῦς Ἀγὰ ἀνέρχονται μόλις εἰς χιλίους πεντακοσίους, καὶ μεῖς σκοτώσαμε δυὸ χιλιάδες; Τότε πάει νὰ πῇ, ὅτι σκοτώσαμε καὶ τὸν Ἀμὸν τὸν ἴδιον.

Γραμματεὺς. — Καλὰ σου ζυπνητούρια! Καὶ τώρα ἀκόμη τῶμαθες;

Ὁλοῖ. — Σκοτώσαμε τὸν Ἀμὸν; Ἀλήθεια; Ζήτω τὸ ἔθνος, ζήτωω!

Ἀρχηγός. — Ἀμέσως, μὴ χάνομεν καιρὸ, πιάσε, γράψε, γρήγορα, νὰ μὴ τύχῃ καὶ τὸ ξεχάσωμε, γράψε ἐκθεσιν μάχης εἰς Ἀθήνας, με τὴν ἐντολὴν νὰ δημοσιευθῇ εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας, δι' ἐκτάκτων παραρτημάτων, εἰς τὸ Ζουγράφ' ῥτ' Ἀτὲν, καὶ νὰ σταλῇ καὶ ὡς ἰδιαίτερα ἀνταπόκρισις εἰς τὸν Χρόνον τοῦ Λονδίνου με κεφαλαῖα γράμματα.

Καὶ ἂμ' ἔπος ἂμ' ἔργον· ὁ γραμματεὺς ἤρξατο γράφω εἰς ἐπὶ πέντε ὅλων τάδε:

«Τῷ υπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια. Ἄνδρες μύηλις διακόσιοι ὑπὸ τὸν ἀνδρεῖον ἀρχηγόν . . . προσβαλόντες τὸν ἐν Ἀγυῖ τῆς Θεσσαλίας ἐμφωλεύοντα αἰμοχόρον καὶ αἰμοχαρὴν Ἀμὸν Ἀγὰ μετὰ τρισχιλίων ζώωντων ὀθωμανῶν, πάντων αἰμοχαρῶν καὶ θηριωδῶν κτὰς ὅφεις, συνεκρότησαν μάχην διαρκέσαν ἀπὸ τῆς

νέαν αὐτῆς κλίσιν, ὥστε, ὅπως δῆποτε, θέλει νὰ ὀνομάζεται ὁ κύριος Σάρρας Βερνάρδ.

Ὁ καθημερινὸς βίος αὐτῆς μετέχει παντὸς παραδόξου. Ὅταν δὲν παρέστησεν ἀφ' ἐσπέρας ἢ δὲν ἔχη ἕτερον κώλυμα, ἐγείρεται λίαν ἐνωρίς. Ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς εἶναι ἡναγκασμένη νὰ ἐγείρηται πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἵνα ἔχη τὸν καιρὸν ν' ἀνερευνήσῃ καὶ ἀνέυρῃ αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην τῆς, ἥτις ἐργασία διαρκεῖ περὶ τὴν ὥραν.

Ἐὰν δὲν ἔχη ἄλλην ἀσχολίαν, ζωγραφίζει ἢ γράφει. Ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρειαν ὥραν μεταβάλλει toilette καὶ κατοπτρίζεται ἐντὸς μεγάλου κατόπτρου, τὸ ὁποῖον ἀντανάκλα, ὡς ὑπόδειγμα κομψότητος, ἓνα σκελετόν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, γράφει κάμμιαν ἐπιστολὴν ἅ la Victor Hugo, μεταβαίνει εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ Salon, εἰς τὰ ἵπποδρόμια, ὅταν ἦναι εἰς τοὺς Παρισίους.

Τὴν ἐσπέραν, συνήθως, κατακλίνεται λίαν ἀργά. Πρὶν ἢ δ' ἀποκοιμηθῇ, ἀναγινώσκει καὶ εἶτα τίθεται μεταξὺ τῶν σελίδων ὡς σημειωτήρ.

Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπαληθεύσωμεν τὴν διήγησιν περὶ ξυλοκραβάτου. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τοῦτο ἦτο εὐφύες ἄσπετον δῶρον μελαγχολικοῦ ἔραστοῦ, τὸ ὁποῖον ἢ μεγάλη καλλιτέχνης τηρεῖ ὡς ἀνάμνησιν. Ἡ κλίνη, ἐπὶ τῆς ὁποίας, συνήθως, ἀναπαύεται εἶναι μακρὰ θήκη αὐλοῦ.

Πρὸς ὁδήγιαν παντὸς ὅστις ἤθελεν ἔχει τὴν πρόθεσιν νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς μεγάλης καλλιτέχνης, παρέχονεν τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐνδυμασίας καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας.

Ἐνδυμασία. Γαλάζιον δίουρον, ὑπενδύτης λευκός, ἀναζυρίξ ἐρυθρά. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ταινία, φέρουσα τοῦλάχιστον τὰς ὀκτὼ πρῶτας (battute) τῆς Μασσαλιώτιδος.

Ἐθιμοτυπία. Μόλις γενόμενος δεκτὸς ἐνώπιον τῆς καλλιτέχνης, νὰ προσκρούσῃς εἰς αὐτὴν, προσποιούμενος ὅτι δὲν τὴν βλέπεις, ἢ, ἐὰν στηρίζεται εἰς τοῖχον, νὰ ἐκλάβῃς αὐτὴν ἀντὶ σχισμῆς καὶ νὰ μεταβῇς νὰ παρατηρήσῃς δι' αὐτῆς. Ἀπευθύνων αὐτῇ τὸν λόγον, νὰ μεταχειρίζησαι πάντοτε τὸν τίτλον Ὑψηλότης, ὅστις εἶναι ἐνδείξις τιμῆς πρὸς τὰς πριγκιπικὰς ἑξεις αὐτῆς, καὶ, συγχρόνως, λεπτὸς ὑπαινιγμὸς εἰς τὴν παντελῇ ἔλλειψιν τῶν ἐτέρων διαστάσεων τοῦ κομψοτάτου σώματος αὐτῆς.

Ἰταλός.

ΟΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΑΙ

Δὲν εἰξεύρω τί πρᾶγμα ἀγαπῶ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, διότι τόσα πολλὰ πράγματα ἀγαπῶ ἀρχίζων ἀπὸ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ καταλήγων εἰς τὰ ἑκατονδῶδεκα, ὥστε ἐρωτώμενος αἰφνης τί προκρίνω, θὰ ὑρυσκόμην ἐμπερδευμένος καὶ δισταζών· ἂν ὅμως τύχη νὰ ἐρωτηθῶ ποτε τί μισῶ περισσότερο, θ' ἀποκρινόμην ἀδιστακτως. — Μετὰ τὰ πρᾶσα καὶ τοὺς ἐπικηδεῖους λόγους, μισῶ τὸν συκοφάντην!

Ἡ μαῖα ἢ ἐπιστατήσασα κατὰ τὸν τοκετὸν τῆς ἀνωτέρω ιδέας μου εἶνε ἡ Ἐφημερίς. Εἰς ἐν φύλλον αὐτῆς πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶδον δημοσιευόμενον τὸ ἀπὸ 17 Φε-

βρουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Ἐφετῶν, δι' οὗ ἐπικυροῦται καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κ. Ἀλέξ. Κωστῆν τὸ ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου ε. ε. βούλευμα τῶν ἐνταῦθα Πλημμελειοδικῶν, τὸ ἐκδοθὲν ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν καυμédων. Τὸ βούλευμα τῶν Ἐφετῶν κηρύσσει διαπρυσίως τὴν ἀθωότητα τοῦ κ. Κωστῆ, ἀνατρέπει τὴν σαθρὰν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν ἥτις ὡς μὴ ὤφειλεν ἐστηρίχθαι μετὰ πολλῆς ἐλαφρότητος ἐπὶ ἀνυποστάτων καταγγελιῶν, στιγματίζει δὲ διὰ ζῶητων φράσεων τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐμπάθειαν, ὅφ' ἣς ἡ καταγγελία αὕτη ἐνεπνεύσθη.

Ἰσως ἐκ τῆς ἐπιτεινομένης ὁσημέραι διαστροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συκοφάντου ἐγένετο κοινότερον καὶ μάλλον διαδεδομένον· δὲν ἔπαυεν ὅμως διὰ τοῦτο νὰ εἶνε πάντοτε μισητὸν καὶ ἀποτρόπαιον, ὅσον δὲ Σιοπενάουερ καὶ ἂν εἶνε τις, ὅσον συντάκτης Παλιγγενεσίας πρωθυπουργοῦντος Κουμουνδούρου καὶ ἂν εἶνε, πάλιν ἐν τῇ ἀπαισιοδοξίᾳ του θὰ ἐκπλαγῇ καὶ θὰ αἰσθανθῇ βδελυγμίαν καὶ ἀποστροφήν πρὸς τὸν χαλκεύοντα κατηγορίαν κατὰ τιμίον ἀνθρώπου.

Μέσον τῶν γραμμῶν τοῦ εἰρημένου βουλευματος διορῶμεν ὅλην τὴν θλιβερὰν Ὀδύσειαν, τοῦ κ. Ἀλέξ. Κωστῆ· βλέπομεν τίμιον καὶ εὐυπόληπτον πολίτην, εὐσυνείδητον καὶ διακεκριμένον ὑπάλληλον, συλλαμβανόμενον διὰ μιᾶς καὶ ἀναγκαζόμενον νὰ διέλθῃ δι' ὅλων τῶν αὐχμηρῶν σταθμῶν περιπλόκου ἀνακρίσεως· βλέπομεν ἐν ἐντίμον ὄνομα ριπτόμενον βορὰ εἰς τὴν ἀπληστον καὶ χαιρέκακον πολυπραγμοσύνην, ἀλλὰ δὲν βλέπομεν ἐπὶ τέλους ὡς ἐν ταῖς παραστάσεσι τοῦ θεάτρου *Εὐτέρπη* τιμωρομένην ὡς εἶδει τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν ἐπιβουλήν. Ἐξῆλθεν μὲν ἀλώβητον τὸ ὄνομα τοῦ κ. Κωστῆ ἐκ τῆς δοκιμασίας καὶ ἐκηρύχθη πανδῆμως ἡ ἀθωότης αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ ἀπονομή αὕτη τῆς δικαιοσύνης δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε μονομερής;

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἂν ἤμην νομοθέτης, Μωσῆς, Ζωροάστρης, Λυκοῦργος ἢ ἔστω καὶ Καρδαράς, ἔχων τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ νομοσχέδιον εἰς τὴν βουλὴν, θὰ προέτεινον νόμον ἰδιαίτερον κατὰ τῶν σκοπίμως καὶ ἐσκεμμένως συκοφαντούντων. Καὶ διὰ τὴν ποινὴν δὲν θὰ προσέτρεχον εἰς τὰ φῶτα τοῦ σώματος τῆς χωροφυλακῆς, ὅπερ ἔχει φαίνεται τὸ μονοπώλιον τῆς ἐφευρέσεως πρωτοφανῶν βασανιστηρίων. Μὲ ἥρκει ἡ καταδίκη τοῦ συκοφάντου εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην δημοσίαν ἀνάγνωσιν ἐπὶ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα τῆς ἀποφάσεως δι' ἣς κηρύσσεται ἡ ἀθωότης τοῦ ὑπ' αὐτοῦ κατηγορηθέντος. Ἄν τοῦτο δὲν ἥρκει, ἤθελον προσθέσει εἰς τὴν ποινὴν καὶ τὴν καταναγκαστικὴν ἀνάγνωσιν καὶ συντακτικὴν ἀνάλυσιν τῶν κυρίων ἄρθρων τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος.

Ἀπέναντι τοιαύτης φοβερᾶς ποινῆς, εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ οἱ τολμηρότεροι ἤθελον ὑποχωρήσει.

Ζαχαρίας.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Διερχόμενος πρὸ τῆς θύρας τῆς **Ρόμης** ἤκουσα φωνὰς, εἶδα κηρία ἀνημμένα, καὶ ἀνθρώπους ἐκκλησιαζομένους καὶ εἰσῆλθον.

Εἰς τὸν δεξιὸν χορὸν παρὰ τὸ ἀναλογεῖον καλόγηρος